

ЗМІСТ

Батько у формуванні зв'язку із дітьми	5
Батько – товариш дитині	13
Передати дітям почуття безпеки	23
Паважати почуття дитини	35
Батько – авторитет та майстер	49
Привчати до свободи	57
Плекати духовність	63
Привчати до творчої праці	73
Довіра – ліки проти брехні	83
Любов та покарання	89
Виховати дитину для родинного життя	107
Ритм життя, який визначають сімейні звичаї	115
На честь наших татів	121

► БАТЬКІВСТВО — ВІДОБРАЖЕННЯ БАТЬКІВСТВА БОГА

Любов прагне тривати, розвиватися, ділитися.

Бог створив нас, людей, істотами безсмертними, оскільки прагнув поділитися з нами Божественною любов'ю.

Батьки можуть ділитися любов'ю та життям із дітьми лише тому, що сам Бог наділив їх даром народжувати.

Через матір і батька Господь невтомно реалізовує Своє бажання примножувати любов і життя.

Батьківська любов у Божому намірі є видимим знаком, шляхом до вітцівської любові Бога-Отця.

Зачати, народити й виховати дітей є процесом не лише фізичним.

Усе це відбувається і духовно, має певний духовний вимір.

«То не тіло і кров, а серце визначає, що ми — батьки й сини», — писав Йоганн-Христофор-Фрідріх Шіллер.

Батьки, народжуючи дітей, дають життя безсмертним істотам.

Власне тому подружжя та батьківство Христос освятив у церкві як святе Таїнство.

Бути батьком, бути матір'ю — ось що надає зміст людському коханню, подружжю, сім'ї.

Завдяки батьківству жінка і чоловік розкриваються цілому світові.

Їхні діти стають частиною людства, входять у його історію.

Дитя — це дарунок батьків усій людській спільноті.

Завдяки батьківству людство продовжує своє існування.

Кожне дитя — це внесок батьків у розвиток людської сім'ї.

Син/дочка, хоча і народжуються та виховуються у сім'ї, насправді батькам не належать.

Після періоду дитинства вони матимуть право залишити матір/батька і самі обирати свою долю.

Віруючі батьки добре знають, що їхні діти — це дар Божий і належать Йому.

► УСВІДОМЛЕНЕ БАТЬКІВСТВО

Батьківство, як дія глибоко людська, не повинно бути випадковим або, тим паче, небажаним.

Воно має бути запланованим, бажаним, вільним і свідомим.

Жінка та чоловік, єднаючись одне з одним, мають усвідомлювати величність факту зачаття і народження дитини, приведення її на світ.

Генрі Джоу, французький діяч сім'ї, каже, що «тільки в одному можна не сказати дитині усю правду: що вона була небажаною».

Небажане батьківство, і не лише в мить зачаття, але й у час народження дитини — це знехтування та зневага нової людини, що приходить на цей світ.

Щойно зачата людина з самісінького початку має ту саму вартість і гідність, що і її батьки.

Коли якийсь підліток або й уже доросла людина дізнається, що була небажаною дитиною, то переживає це дуже болісно, відчувається глибоко зраненою.

Мимовільне, «незаплановане» зачаття не є драмою ні для батьків, ані для дитини, якщо батько і мати приймуть дитя в розпростертій обійми. Всупереч усяким труднощам.

Зачате дитя, навіть «незаплановане», усе ж можна полюбити, бажаючи його народження та життя.

Жінка та чоловік не можуть у цьому світі здійснити нічого більшого, ніж дати життя новій людській істоті, істоті безсмертній.

Батьківство — це величне покликання.

Привести на світ дитя — це диво природи.

Подружжя має усвідомлювати, що природний факт зачаття і народження дитини є участю в Божому ділі творення.

Через батьківство жінка та чоловік є співучасниками таїнства отцівства самого Бога.

Іоанн-Павло II з цього приводу казав: «Через народження дитини подружжя отримує від Бога дар нової відповідальності».

Їхня батьківська любов має стати для дітей видимим знаком тієї самої Божої любові, від котрої бере назву всяке батьківство на небі й на землі (пор. Еф. 3: 15).

Батьківська свідомість та відповідальність є вираженням пошани та любові до людини, що має прийти у світ.

Батьки для свого сина чи донечки не мають «новини» кращої і більшої за цю: «Твій прихід у світ був наміреним, очікуваним, бажаним. Ми любили тебе ще до того, як зачали».

І тому ходитиме по землі, не відчуваючи зв'язку з самим собою, не здатен буде підтримувати зв'язок з іншими, навіть якщо це будуть його власні діти».

Відсутність батька в ранньому дитинстві сина, спричинена постійним браком часу для нього, негативно відобразатиметься на його емоційному розвитку.

Надмірна боязнь багатьох дітей, їхні комплекси, страхи, нервові збудження, клопоти у школі, труднощі у стосунках з ровесниками — результат браку добрих, емоційних стосунків з батьками, особливо з татом.

Полл Остер, відомий американський автор, у своїй біографічній книзі «Винайти самотність. Портрет невидимої людини», котру присвятив своєму батькові, писав: «Упродовж перших років мого життя мій тато рано-вранці вирушав на роботу, поки я ще спав, і повертався додому, коли я вже міцно спав.

Я був «маминим синочком». [...] А його закидом мамі було: «Не сюсюкай так з ним. Ти його дуже розбалуєш». Я часто хворів, і саме це було причиною надмірної уваги до мене матері.

Ми проводили разом багато часу, вона зі своєю самотністю, а я з моїми спазмами, терпляче вичікуючи свою чергу у приймальнях лікарів, щоби котрийсь із них, нарешті, припинив ті безперервні розлади в моєму животі.

Уже тоді я тягнувся до тих лікарів, якимось таємно прагнучи вловити їх дотик. Здається, я з самого початку шукав батька, керуючись пам'яттю, серед тих, хто хоча б чимось його нагадував».

Інтенсивність професійної діяльності багатьох татусів є причиною того, що буває складно приділяти дитині час щодня.

Але й багато хто з тих запрацьованих батьків не усвідомлює, що їхні діти дуже їх потребують.

Більшість з них дуже легко оправдовується: «Та дитиною і дружина дуже добре опікується. А я мушу працювати, щоб забезпечити сім'ю».

Якось я розмовляв із семирічним хлопчиком, батько якого цілими днями пропадав на роботі. Вони бачилися рідко. Батько ішов, коли малий ще спав, а повертався, коли той уже спав.

Коли я запитав семилітка, що би він хотів отримати від тата до дня народження, то він відповів: «Ду-уже багато часу».